

Den Maade, hvorpaa vore Indvendinger og vore Grunde maa besvares, er den, at der anføres andre Grunde, at man enten gjennem Modbeviser, og Oplysninger bringer os til at erkjende, at de politiske, finantstuelle og økonomiske Grunde, vi have anført imod det Forslag, her foreligger, ere uholdbare, eller ogsaa, hvis man ikke gjennem en virkelig fri Forhandling kan bringe os til konstitutionelt at erkjende, at vi have Uret, og at de Herrer have Ret, maa man selv udarbejde et andet Forslag. Men at sige til os, at vi ere ikke militært saakyndige, hvad vi selv indrømme, og saa tillige forlange, at vi skulle udarbejde et andet Forslag end det, de Herrer have udarbejdet, og som ikke lader sig forene med riatige finantstuelle og politiske Betragtninger, det er saa logisk meningsløst, at det kun bliver Agitationsstraser og flitte Argumenter. Altsaa haade Patriotismen og den ulogiske Fordring, at vi selv skulle forelægge en Forsvarsplan, tror jeg maa i Forhandlingens Interesse stryges, hvis der skal komme Noget ud af denne Sag.

Naar jeg nu gaar over til de Grunde, hvormed den høitærede Krigsminister vilde søge at overbevise os politisk og økonomisk, skal jeg forudsikke, at jeg aldrig i mine Dage havde ventet noget saa lidt Oplysende og lidt Tilfredsstillende som det, der blev fremført af den høitærede Minister. Politisk var Ministerens Betragtning væsentlig den, at vor Stilling er ligesom Belgiens. Det gaar gjennem hele hans Udtalelse. Den høitærede Minister sagde, at Belgien er en Landevei, og Danmark er en Søvei, der er Forfjellen, og der er Ligheden, og ligesom man i Europa selvfølgelig forlanger, at Landveiens Neutralitet skal forsvares, saaledes vil man i Europa ogsaa forlange, at Søveiens Neutralitet skal forsvares. Vore Forpligtelser overfor Europa kunne derfor komme til at staa ganske i samme Forhold som Belgiens. Men hele denne Betragtning er aabenbart urigtig. Belgien er jo nemlig en Landevei, hvis Spærring er europæisk garanteret. Det er det, der gjør, at Belgien kan have en Slags europæisk Forpligtelse til ved store Forsvarsudgifter at støtte den europæiske Spærringsgaranti og gjøre det let for Europa at overholde sin Forpligtelse. Saa vilde jeg snarere anføre Holland, hvor der ingen europæisk Garanti er, naar man endelig vil have et Exempel, som der nogenledes kan sammenstilles med os, hvis man overhovedet tror, at Sammenligningen er rigtig, og jeg tror ogsaa, at den høitærede Minister i sit første Foredrag hentydede dertil. Holland spiller den samme Rolle, hvad den politiske Betyd-

ning af dets Forsvar angaaer, som en privat Vei i det private Liv; det er en Vei, hvor en Fjende eller en fremmed Mand ikke har Lov til at færdes uden Samtykke, men det er jo slet ikke vor Stilling. Vor Stilling er jo slet ikke den samme som Belgiens og Hollands; vi ere herten en spærret Vei eller en privat Gjennemgang, som man ikke har Lov til at passere; vore Farvande ere Veiene, og de ere en fuldstændig offentlig Landevei. Det er altsaa ligesom det Modsatte af Holland og Belgien. Al saadanne Lande som Holland og Belgien forlanger Europa: I skulle sikkre os, at Fjenden ikke passerer Eders Territorium; men derimod forlanger Europa af os, at vi skulle sørge for, at der Intet er i Veien for, at Fjenden passerer ganske rolig — altsaa det stik Modsatte — at der ingen Hindring bliver lagt i Veien for at passere. Med Belgien og Holland, som den ærede Krigsminister stadig kom tilbage til, er altsaa det stik Modsatte Tilfældet som med os. Den Fare, der er for Europa paa Grund af Danmarks Veliigheds, er jo netop den, at man kunde berygte, at Passagen blev spærret. Det er det, der bliver forlangt af os, at dette ikke sker, naar der tales om vor Neutralitet, at vi ikke spærre af, at vi ikke bruges eller benyttes, eller gjennem Alliancer lade os lede ind paa en Politik, der gaar ud paa at spærre Passagen til Østersøen. Derom gjelder det. Det er ikke vor Hær eller vore Gensdarmmer, de ville laane, det er ikke vore nye Geværer eller vore Kanoner eller endog vor Flaade; Alt dette bryde de sig slet ikke om. Hvis der bliver Tale om en Østersø-Krig mellem to Stormagter, spiller dette ubehdellige Mandstak og Materiel ingen Rolle, men hvad der spiller en Rolle, er den Fare, der kunde være for, at vi spærrede Passagen for dem. Det kunde tænkes, men nu er Forholdet jo saaledes, at i saa Henseende spiller Kjøbenhavns Befæstning ikke den allerfjærreste Rolle; den giver ikke den allerfjærreste Garanti for, at Passagen ikke spærres, og det gjør den ikke af den ganske simple Grund, at Passagen slet ikke gaar forbi Kjøbenhavn. Passagen til Østersøen er ikke og har i umindelige Tider ikke været gjennem Drefund. Det er jo faktisk urigtigt, at den gaar derigjennem. Jeg begriber ikke, at den høitærede Krigsminister netop i disse Dage, da der er udkommet en Brochure om Krigen 1807, som er særlig oplysende med Hensyn til dette Forhold, kan tale om denne Vei gjennem Drefund. Den høitærede Minister maa vistnok vide, hvad vi